ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΟΘΩΝΟΣ

(Ἀπὸ τὸ περίφημο βιβλίο τοῦ συνοδεύσαντος τὸν Ὄθωνα κατὰ τὴν κάθοδό του στὴν Ἑλλάδα Βαυαροῦ ἀξιωματικοῦ Χριστοφόρου Νέζερ)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΑΤΑ τὶς δύο τὸ πρωΐ, νεκρικὴ σιωπὴ ἁπλωνόταν σὲ ὅλο τὸ Μεσολόγγι. Κανένα μαγαζὶ δὲν ἦταν ἀνοιγμένο, κανένα καφενεῖο καὶ ὅλα τὰ σπίτια ἦσαν ἀμπαρωμένα. Κανένας δὲν φαινότανε στὰ παράθυρα.

Οἱ λησταὶ ὅμως ποὺ ἐπρόκειτο νὰ καρατομηθοῦν εἶχαν ξυπνήσει ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, γιατὶ ἔπρεπε νὰ κοποῦν τὰ σιδερένια δεσμὰ τῶν χεριῶν τους καὶ τῶν ποδιῶν τους. Ἀλλὰ οὔτε σιδηρουργός, οὔτε κλειθροποιὸς βρισκόταν πουθενά.

Ἡ ἐκτέλεσις ἔπρεπε νὰ γίνῃ στὶς ἑφτὰ τὸ πρωΐ, ἀλλὰ ἦρθαν καὶ ἡ ἐννέα, χωρὶς νὰ γίνῃ ἀκόμα ἡ ἐκτέλεσις. Τέλος οἱ χωροφύλακες ἔφεραν διὰ τῆς βίας ἕνα κλειθροποιό, ὁ ὁποῖος ἔσπασε τὰ δεσμὰ τῶν κακούργων.

Τότε ἔδεσαν τοὺς μελλοθανάτους μὲ σχοινιὰ κι' ἕνα ἀπόσπασμα στρατιωτῶν ἀπὸ τὸ τάγμα μας τοὺς παρέλαβε, σχηματίζοντας τετράγωνο ὁλόγυρά τους. Ἔτσι τοὺς ὡδήγησαν στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Τοὺς συνώδευαν καὶ ὁ δήμιος μαζὺ μὲ τοὺς δυὸ βοηθούς του, ἀπ' τοὺς ὁποίους ὁ ἕνας ἦταν Ἰταλὸς καὶ ὁ ἄλλος Σλαῦος.

Στοὺς δρόμους, ὡστόσο, κανένας πολίτης δὲν φαινόταν. Ὅλο τὸ Μεσολόγγι ἔμοιαζε μὲ νεκρὴ πολιτεία.

Ὅταν ἔφτασαν τέλος στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως, ὁ Εἰσαγγελεὺς διάβασε καὶ πάλι τὴν καταδικαστικὴ ἀπόφασι στοὺς μελλοθανάτους, οἱ ὁποῖοι τὴν ἄκουσαν μὲ ἀπάθεια. Καὶ οἱ ἐννέα κατάδικοι ἦσαν εὔρωστοι νέοι, ἄγριοι τὴν ὄψι καὶ ἀτένιζαν ἄφοβα τὴν λαιμητόμο.

Ὁ δήμιος προετοιμαζόταν ἐντωμεταξὺ γιὰ τὸ ἔργο του κι' εἶχε λύσει τὰ σχοινιὰ τοῦ πρώτου καταδίκου. Ἄξαφνα ὅμως αὐτὸς ὥρμησε ἀναντίον του κι' ὁ δήμιος, μὴ προβλέποντας αὐτὴ τὴν ἐπίθεσι, ἔχασε τὴν ἰσορροπία του καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία ἀμυνόταν, γιατὶ κι' οἱ βοηθοί του δὲν μποροῦσαν νὰ τὸν συνδράμουν, ἐπειδὴ ἦσαν δάναγκασμένοι νὰ συγκρατοῦν τοὺς ἄλλους λησταί, ποὺ ἤθελαν νὰ κόψῃθήσουν τὸν σύντροφό τους.

Τότε ὁ λοχαγός μας διέταξε ἓν' ἀπόσπασμα νὰ προχωρήσῃ καὶ περιστοιχίσῃ τοὺς καταδίκους, ἀπειλῶντας τους μὲ τὶς προτεταμένες λόγχες. Ἔτσι οἱ βοηθοὶ τοῦ δήμιου μπόρεσαν νὰ τὸν βοηθήσουν καὶ νὰ καταβάλουν τὸν ἀμυνόμενο λησταὶ, τὸν ὁποῖον ἔδεσαν καὶ τράβηξαν πρὸς τὴ σανίδα τοῦ ἰκριώματος.

Ἐκεῖ τὸν ἔδεσαν γερὰ κι' ἔσπρωξαν τὴ σανίδα κάτ' ἀπ' τὸ λεπίδι, τὸ ὁποῖο ἔπεσε σὲ λίγο ἀπάνω στὸ λαιμὸ τοῦ λησταῦ, χωρίζοντας τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ σῶμα του.

Ὁ δήμιος στεκόταν καταϊδρωμένος ἔχοντας καταματωμένο τὸ ἕνα χέρι, τὸ ὁποῖο τοῦ εἶχε ξεσχίσει ὁ λῃστὴς στὴν πάλη τους.

Ὅλοι ὅσοι παρακολουθοῦσαν τὸ ἀπαίσιο αὐτὸ θέαμα, δυσανασχετοῦσαν. Ἦταν πειὰ μεσημέρι ὅταν τράβηξαν γιὰ νὰ καρατομήσουν τὸ δεύτερο λῃστὴ. Αὐτὸς ἦταν ἕνας ἄνδρας ρωμαλέος κ' ἡλιοψημένος, μὲ ἄγρια μαλλιὰ καὶ γένια.

Κι' αὐτὸς ἐπετέθη ἐναντίον τοῦ δήμιου καὶ τῶν βοηθῶν του καὶ δυὸ φορὲς τοὺς ἔρριξε κάτω. Τέλος μετὰ μισὴ ὥρα κατώρθωσαν νὰ τὸν καταβάλουν καὶ νὰ τὸν καρατομήσουν.

Τὸ ἴδιο περίπου ἔγινε καὶ μὲ τοὺς ἄλλους λῃστάς. Ἔτσι πῆγε τρεῖς ἡ ὥρα γιὰ νὰ καρατομηθοῦν ὅλοι.

Τελευταῖος ἔμεινε ὁ ἀρχηγός τους ὁ ὁποῖος ὀνομαζόταν Πέτρος. Ἦταν σαράντα χρονῶν περίπου.

Στὸ πρόσωπο δὲν ἦταν καθόλου ἄσχημος. Τὸ χρῶμα του ἦταν πελιδνό, τὸ βλέμμα του βλοσυρὸ καὶ ἄφοβο καὶ περήφανο τὸ παρουσιαστικό του. Ὅταν ὁ δήμιος καὶ οἱ βοηθοί του ποὺ ἦσαν λουσμένοι στὸν ἱδρῶτα καὶ κατακουρασμένοι πλησίασαν τὸ λῃστάρχο ἐκεῖνος τοὺς ἔσπρωξε μὲ μιὰ ὀπότομη κίνησι. Ἔπειτα γυρίζοντας πρὸς τὸν παριστάμενο Εἰσαγγελέα, τοῦ εἶπε :

— Ἄκουσε, κύριε Εἰσαγγελέα, δὲν θὰ φέρω καμμιὰ ἀντίστασι ἂν ὁ δήμιος δὲν μ' ἀγγίξει καθόλου ὥς τὴ στιγμὴ ποὺ τὸ λεπίδι τῆς καρμανιόλας θὰ κόψῃ τὸ κεφάλι μου.

Ὁ Εἰσαγγελεὺς ἀνακοίνωσε τὰ λόγια αὐτὰ στὸ δῆμιο μεταφράζοντάς τα στὴ γλῶσσα του κι' ἀμέσως κατόπιν ὁ λῃστάρχος μὲ σταθερὸ καὶ περήφανο βάδισμα διευθύνθηκε πρὸς τὸ ἰκρίωμα, ἀνέβηκε ἀργὰ τὶς σκάλες, κύτταξε γιὰ λίγες στιγμὲς τὸ καταματωμένο λεπίδι τῆς λαιμητόμου καὶ στάθηκε μπροστὰ σ' αὐτή.

Γρήγορα γρήγορα οἱ βοηθοὶ τοῦ δημίου τὸν ἄρπαξαν τὸν ἔδεσαν καὶ τὸν ἔρριξαν ἀπάνω στὴ σανίδα. Ἔπειτα τὸ λεπίδι λάμποντας κάτ' ἀπ' τὸν ἥλιο, ἔπεσε βαρὺ καὶ ταχύτατο καὶ τὸ κεφάλι τοῦ κακούργου ἀποχωρισμένο ἀπ' τὸ σῶμα του, ἔπεσε μέσα στὸν πέτσινο σάκκο.

Fiat justitia !...

Στὴν τελευταία αὐτὴ πρᾶξι τῆς ἐννεαπλῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως, θαυμάσαμε ὅλοι τὸ ψυχρὸ θάρρος μὲ τὸ ὁποῖο ὁ λῃστὴς ἐκεῖνος ἀντίκρυσε τὸ θάνατο. Ἀλλοίμονο ! Τόση περιφρόνησι πρὸς τὸ θάνατο δὲν θὰ ἦταν ὑπέροχη στὸν ἀγῶνα ὑπὲρ τοῦ καλοῦ...

Ὁ ἡρωϊκὸς αὐτὸς θάνατος εἶχε κ' ἕνα ἄλλο καλὸ ἀκόμα. Ἔκανε τοὺς θεατὲς νὰ ξεχάσουν τὶς φρικιαστικὲς καὶ ἀποτρόπαιες σκηνὲς τῶν προηγουμένων ἐκτελέσεων,

— C' était un brave ! (Ἦταν ἕνα παλληκάρι) εἶπε ὁ Γάλλος δήμιος, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του.

Ἔτσι τελείωσε ἡ πρώτη ἐν Ἑλλάδι ἐκτελεσθεῖσα διὰ τῆς λαιμητόμου θανατικὴ ποινή.

Σὲ λίγο ξαναγυρίσαμε στὸ Μεσολόγγι ὑπὸ τοὺς ἤχους τῶν σαλπίγγων μας. Ἡ λαιμητόμος σηκώθηκε καὶ τὸ ἴδιο βράδυ, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ δῆμιο καὶ τοὺς βοηθούς του, ἐπιβιβάστηκε σ' ἕνα πλοῖο τὸ ὁποῖο, ἔφυγε ἀμέσως. Ποτὲ δὲν θὰ ἐξαλειφθῇ ἀπὸ τὴν μνήμη μου ἡ φρικιαστικὴ ἀνάμνησις τοῦ θεάματος.

Κατὰ τὴν ὥρα τῆς ἐκτελέσεως μάλιστα, ἀρκετοὶ ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες μας, πολὺ εὐαίσθητοι φαίνεται, ἀναγκάστηκαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὶς γραμμές, γιατὶ ὁ ὁμαδικὸς ἐκεῖνος φόνος τοὺς προκάλεσε λιποθυμία.

ΚΑ'.

Ο ΦΟΝΟΣ ΤΟΥ ΛΟΧΑΓΟΥ ΚΡΑΟΥΣ ΣΤΗΝ ΚΛΕΙΣΟΥΡΑ.—ΠΟΡΕΙΑ ΣΤΟ ΒΡΑΧΩΡΙ. — ΕΝΑ ΠΑΡΘΕΝΟ ΔΑΣΟΣ ΚΤΛ.

Πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἐπιθυμοῦσα νὰ πάω στὴν Κλεισούρα γιὰ νὰ δῶ καὶ τὸ Βραχώρι. Γι' αὐτό, ὅταν ὁ ἐπιλοχίας τοῦ 6ου λόχου μας ἀποσπάσθηκε στὸ τμῆμα τοῦ στρατοῦ ποὺ ἔμενε στὸ Βραχώρι, πῆρα κι' ἐγὼ δεκαπενθήμερη ἄδεια κ' ἔφυγα μαζύ του. Φύγαμε ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι ἕνα ὑ. πέρλαμπρο πρωϊνὸ καὶ τραβήξαμε γιὰ τὸ Αἰτωλικό. Στὸν κόλπο τοῦ Αἰτωλικοῦ κολυμποῦσαν κοπάδια ἀγριόπαπιες καὶ πλήθη πελεκάνων μαζὺ μὲ τὰ μικρά τους, ἔφερναν βόλτες χαμηλὰ στὸν ἀέρα, βρίσκοντας εὔκολη λεία στὰ νερὰ ποὺ ἦσαν γεμάτα ψάρια. Μερικὲς πάστρες φορτωμένες διάσχιζαν τὸ νερὸ χωρὶς ἡ παρουσία τους νὰ ταράζῃ καθόλου τὶς ἀγριόπαπιες καὶ τοὺς πελεκάνους.

Ἀπὸ τὸ Αἰτωλικό, πήραμε τὸ δρόμο ποὺ διασχίζει τὸ βουνὸ κι' ἄξαφνα μπήκαμε σὲ μιὰ γιγαντιαία χαράδρα, ἡ ὁποία τὸ χωρίζει σὲ δυὸ ἴσα μέρη. Ἡ εἴσοδος τῆς χαράδρας εἶχε πλάτος εἰκοσιπέντε πήχεων καὶ τὰ τοιχώματα τῶν βράχων της ἦσαν κατακάθετα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΜΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ

Τὸ «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» καὶ ἡ «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», γιὰ νὰ εὐχαριστήσουν τοὺς πολυπληθεῖς ἀναγνώστας των, ἀπεφάσισαν, ἐκτὸς τῶν βιβλίων ποὺ τους προσφέρουν κάθε μῆνα ὡς δῶρον, νὰ τοὺς διευκολύνουν ν' ἀποκτήσουν καὶ τὰ ἄλλα βιβλία τῆς βιβλιοθήκης των. Ἔτσι, ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστας μας παρουσιάζουν τὰ τέσσερα δελτία, τὰ ὁποῖα χρειάζονται γιὰ νὰ πάρουν τὴν «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θὰ δύνανται νὰ πάρουν συγχρόνως καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» τοῦ Μπαλζὰκ ἢ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Ἰουλίου Βέρν, πληρώνοντες δεκτὼ δραχμὰς γιὰ τὸ καθένα ἀπ' αὐτά, ἀντὶ τῶν 20 ποὺ τιμῶνται ἑκαστον. Μὲ ἄλλους λόγους, σᾶς παρουσιάζεται μιὰ μοναδικὴ εὐκαιρία γιὰ ν' ἀποκτήσετε δυὸ ἀριστουργήματα.

Ἡ διανομὴ τῶν δύο αὐτῶν ἔργων τῆς Βιβλιοθήκης τοῦ «Μπουκέτου» ἤρχισεν ἤδη, τόσον διὰ τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεῖ ἀναγνώστας μας, ὅσον καὶ διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις, διὰ τῶν κατὰ τόπους Ὑποπρακτορείων τοῦ πρακτορείου ἐφημερίδων «Σπ. Τσαγκάρης»